

Csehly Zoltán

Szerdahelyi játszóterek

I.

Nem véneknek való hely. Túl sötét lenne az emlékezés. Nincsenek szellőzőnyílások, speciális szelepek: a nyár ilyen, hullaégető kazán. A mesterséges domb, mint egy arc, melyen csak rajzolja a szemet, száját, szőrt. Rezeghet-e harmatcsepp rajzolt ajkakon, ha minden hajnal rímre alkalom? Beléd úgy temetkeznek, elképzelt domb, a csontok, olyan pórésséggel, ahogy egy szemérmes rím rejtőzik el. A játszótéren több a felnőtt, mint a gyerek. A meztelen felsőtestekben szagos erő. A vas, melyet a kéz érint, melegebb, mint gyerek kezében a lapát. Egy vödör röpül a hiányzó fák felé, csupa homok minden, lesz egy kis sírás, de a nagy, álmos, kék szemekből lassan kidörzsölődnek a kellemetlen metaforák.

II.

A tölcserben folytatódó asszonyt elnyalja lassan a nap. Nagy a fogyás alul is, de a ragacsos íz az igazi csalétek: egy Babits-versből apró méh röpül felénk. A tanulatlan elhessegeti, a tanult vállalja a veszélyt. Én lépsejtekbe, nem tölcserbe adagolva várom a poézist, a virágpör legyen ott, ha áztat is. Az édesség magányos íz, kis szingli-kárhozat. Futtasd át rajtam programod, csöpögős nyár.

3.

Két pad között kukák. A lécz között kilátni. Szemét. Az első jelből látszik. A nyelvkönyv lecsúszva, ceruza feszíti szét: két lecke közt százötven fok. Itt a test, a test a lényeg most. És gyúrni ott a gyerekmondatok szabadtéri tornaszerkezetei.

Egy elviselhetetlen kétvonalas A
elektronikus kínja.
A lámpa nehezen gyullad ki.
A babakocsik színei hazafelé,
füvek, fák dialektusa.
És a rezgése, rezgése
annak, ahogy a gyerek létezik.
A mozdulat finomhangolása,
ahogy a kéz betakar.
Lehalkított, befelé növő mámor.
Örök emlékjele a szabályozásnak:
hangvilla alakú fa az ovi kertjében.

4.
Vedd halmazát a sok trágár szövegnek,
a bőrt ha rúgják, megesik, hogy
lesérül a nyár. A dombra felnőttnem
mehet fel, ezért a domb időnként
a kelleténél magasabbra nő, mint
egy kis Walhalla vagy Akropolisz.
Közelebb kerül a napszúrás istenéhez,
s az áldáshoz is, mely ligetét pelenkás
nimfákkal rakja tele, akik ha tehetnék, inkább
a homokozóba hugyoznának.
A pocak lötyög, a póló nem beszél.
Jambikusan hullámsani kezd a műfű.
Be van rendezve itt egy álvilág,
s a térképre föl nem vihető.
Mihelyt jelölnél utat, dombot, teret, fát,
átrendeződik, mint meccs közben a terep,
vagy a homokozó, melynek bölcsei, a dadogó
gümnoszofisták időnként megadják
pontos koordinátáikat.

5.
Annyi giccs, és annyi gönc és annyi test.
A kézműves mit művel a kezével?
És honnan hozta mirelit kezét? A vásárok
alá pakolt hulladékszőnyegen
átnőtt egy elhasznált petárda.
Láthatatlan rózsát robban. Egy falusi búcsúban
löttem egyszer ilyet. Nem vagyok gyilkos. Görbe
volt a puskacső, hát eltaláltam.
A sátrak közé sűrű zajt rakatnak.
A sátrakba beszédet.
A gyerek hintázni akar: felszállni a káosz fölé,
és egyenletes lendülettel érezni a szépet,
odafönn, egyedül, az egyenletesen lélegző,
szépen zengő szemétdomb fölött.

Hodossy Gyula
Macskaköves emlék

Dunaszerdahely volt utcáinak

A tankok lánctalpai alól
a kövek – köveim
megszégyenítve, hitük vesztve
repdestek riadt madárrajként
szerteszt,
hogy csorbultan csapódjanak egy-
máshoz
gátat emelve az út két oldalán,
gátat, büszke, kemény kőgátat.

LŐRINCZ ZSUZSA | ÉNEKEK ÉNEKE

Zsille Gábor

Dunaszerdahely határa

Ember volt? kísértet? vagy útmenti
reklámtábla, éj-szülte képzelgés?
Nem láttam tisztán – a telefonban
lelkemre kötötték: „Nehogy elkéss”,

hát siettem, bérelt robogóval,
zivatarban, sötétben. Pedig állt
ott egy alak az országút szélén.
Rémülten tapostam a gázpedált.

Dunaszerdahely

Zsúfolt kültelki kocsmá: zenegép,
focimeccs, szombati dínom-dánom.
Két sör, s már indultam is. De egy lány
a hidegbe kisurrant utánam.

Hátrálva távolodtam, hogy lássam:
a tompa fényben hogyan incseleg,
hív játszani, második félidő.
Fejpárbaj, műesés, finom cselek.